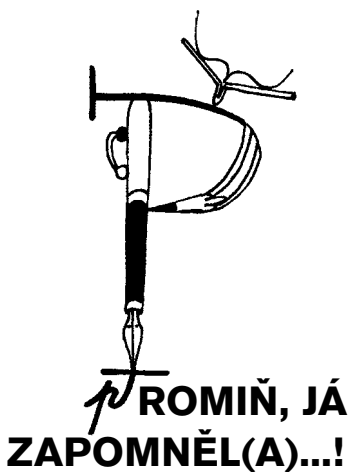

uběhl právě jeden rok od doby, kdy jsme Vám poprvé představili Sborník vítězných slohových prací okresních a krajských kol Olympiády v českém jazyce. Ohlas ze strany autorů příspěvků, pedagogů i ostatních čtenářů byl velice pozitivní, a tak máme velkou radost, že Vám i letos můžeme nabídnou „výlet do světa literární fantazie“, do světa, kde krása a bohatství našeho mateřského jazyka nabízí nekonečné možnosti pro zrození nových příběhů, pohádek, básní...

Děkujeme všem zúčastněným, kteří se podíleli na přípravě a vydání 1. ročníku sborníku „Co máme na jazyku“. Tato publikace získala „Zvláštní cenu za následovníhodný počín“ v 36. ročníku soutěže NÁŠ SVĚT, ve IV. kategorii – kolektivy. Soutěž vyhlašuje Národní institut dětí a mládeže MŠMT .

Milada Božeková

KRAJSKÉ KOLO
Moravskoslezského kraje 2008/2009
I. kategorie

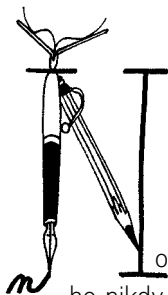

Úvaha

si každému u nás se už stalo, že po něm někdo chtěl nějakou maličkost, kterou jsme (neboť jsme byli něčím zaměstnáni) přeslechli. A pokud jsme po dotyčném (jestli jsme ho vůbec zaregistrovali) nechtěli, aby žádost zopakoval, mohla se stát tragédie. Samozřejmě nemám na mysli prkotiny jako vřiskavé „Uklid' si v pokoji!“ nebo „Dojez to jídlo!“ (tyto věty jsou mimochodem noční můrou mnoha dětí, které se snaží jejich maminky vychovat) – ale pokud třeba zapomenete, zabrán do práce, vypnout plynový sporák nebo necháte hrát si malé dítě bez dozoru mimo „bezpečnou zónu“, ze které děti tak rády utíkají, může se stát neštěstí dalekosáhlých následků. Může vám vyhořet dům (při troše štěstí třeba jen kuchyň), dítě se může trvale zranit. Pak už žádná klasická věta „Promiň, já zapomněl...“ asi nikomu nepomůže. Ale dost už bylo tragédií. Zřejmě každý den, v práci, ve škole, mezi kamarády, se žádá o pomoc s čímkoli. Úkol či uvázání kravaty jsou jen příklady činností, které někdo sám neumí či nedokáže zvládnout. A od toho tady jsme my, kamarádi, přátelé a známí, abychom jim s těmito horory pomohli. A když už slíbíme, že jim s něčím pomůžeme, měli bychom to splnit. Může se totiž stát, že budeme potřebovat pomoc i my, ale nebudeme mít přátele, které odehaly naše nesplněné sliby. A omluva „Promiň, já na to zapomněl!“ nemusí vůbec fungovat. Kdo by taky chtěl kamarádit s věčně sklerotickým člověkem?

Tomáš Bojko, 1. místo
ZŠ a MŠ, Písek u Jablunkova č. 184

Novoroční předsevzetí. Kdo z vás si ho nikdy nedával? Myslím, že všichni jsme už zkoušeli splnit ty nadlidské úkony jako shodit pět kilo, mít dvojku z fyziky a podobně. Taky jsem to jednou zkoušel. Mým předsevzetím do nového roku bylo: nemluvit sprostě, zlepšit fyziku, omezit čokoládu. A myslíte, že se mi to povedlo?

Hned druhý den po Novém roce letím do posilovny. A samozřejmě nejsem sám. Až je mi líto těch stodvacetakilových pupkáčů na rotopedech, kteří zatím svědomitě plní své novoroční předsevzetí a potí ze sebe litry vody.

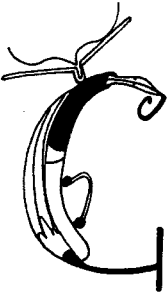
A mě se to daří také. Uběhl týden, dva, tři a já stále neměl potřebu nikomu vynadat, koupit si snickersku a přestat posilovat. Jsem však jeden z mála. Posilovna se pomalu ale jistě vyprazdňuje a po pupkáčích tu zbyl už jen smrad. Ale já se cítím dobře, šťastně, daří se mi slib dodržet, mám silnou vůli! Pupkáči teď sedí doma, dívají se na televizi a cpou se brambůrky, tyčinkami, zmrzlinou, ... A já se zde lopotím, div že ze mě nesleze kůže! Ale ne, na to nesmím myslet... A co když si dávají čokoládu! Co když se všichni právě teď cpou čokoládou, zatímco já se tady utápím v kalužích potu?!

A tak se moje předsevzetí začíná rozpadat. Nejdříve nenápadně... „Neměl's jít dneska se mnou

do posilovny?“ Jo, promiň, já zapomněl. „Co to máš v ruce?“ Ále, hmm, čokoládu? Sakra.

Tak se nenápadně moje novoroční předsevzetí definitivně rozpadla a je mi jasné, že již nikdy více to zkoušet nebudu. Zklamání však dlouho netrvá. Jaký to osvobozující pocit!

Matěj Kočvara, 2. místo
Gymnázium Olgy Havlové, Ostrava – Poruba

Koukám. Nervózně si podupávám a přešlapuju z nohy na nohu. Už tu dávno měla být!!! Téměř půl hodiny nedočkavě vyhlížím svou nejlepší kamarádku a v hlavě mi hodiny neúprosně tikají. Tik tak, tik tak. Každou sekundu ochabuje moje naděje, že bych dnes v klubu mohla vidět své oblíbence. Jednou za sto let přijedou k nám do města zahrát svoje písničky, moji rodiče jsou tak hodní, že mi dovolí jít, a ona mě tu nechá stát! Kolem mě se do klubu hrnou skupiny lidí. Jenom smutně koukám na dveře, které se každou chvíli otevřou a zase zavrou.

Zevnitř už se hrnou tóny první písničky a já pomalu ztrácím naději, že by mohla někdy dorazit. „Lilly!“ zakřičel někdo na druhé straně ulice a mně bylo jasné, že ten někdo je člověk, kterému bych teď nejraději vyškrábala oči. „No to je dost! Kde jsi k sakru byla? Je tam už tolik lidí, že nás tam stěží pustí. A i kdyby, neuvidíme z nich ani vlásek.“ Ano, jsem zlá a hodně naštvaná, ale zaslouží si to. Ví, jak je mám ráda a že jsem se na ně těšila takovou dobu! „Moc se omlouvám. Dělal jsem ten úkol do matiky a úplně ztratila pojem o čase. Mrzí mě to. Vzpomněla jsem si teprve před patnácti minutami a letěla sem, jak nejrychleji to šlo.“ Vrhla jsem na ni vražedný pohled. Kdyby mohl zabíjet, nezůstal by ani jeden centimetrík Sářina těla v kuse. „Trhni si, teď už mi stejně žádná lítost nepomůže!“

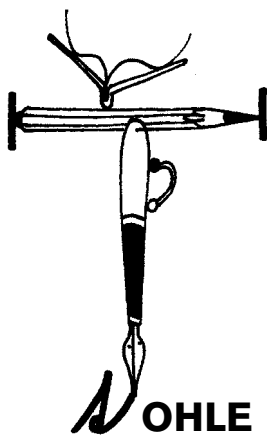
Otočila jsem se na podpatku (který mimochodem nemám) a vydala se směrem k domovu. Ještě na mě něco křičela, ale já jí už nevěnovala pozornost.

Ach jo. Je to už víc než dva týdny, co jsme se se Sárou pohádaly. No, pohádaly... Já se na ni naštvála a nemluví s ní. Pořád mě štve, že jsem kvůli ní propásla takovou příležitost. Bylo tam pár mých známých a samozřejmě se nemohli nepodělit se mnou o zážitky. V životě jsem necítila víc závisti. Ale... Sára mi chybí strašně moc. V hodinách ji nemohu provokovat, nemám se s kým smát na chodbách o přestávce... Nikdy jsem si neuvědomila, co pro mě znamená. Brala jsem ji jako samozřejmost, ale teď vidím, že to tak vůbec není.

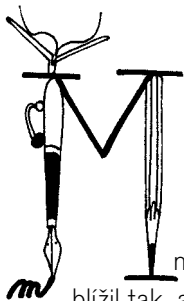
Jak se tedy rozhodnout? Udržet si svoji hrdost a ztratit kamarádku? Nebo přiznat, že přece jenom skupin jako je takhle je na světě spousta a úplně postačí, když si je pustím doma v rádiu? Asi jenom idiot by si vybral možnost první. Bože, jak jsem mohla být tak blbá a rozhádat se s kamarádkou kvůli takové malichernosti? Musím ji najít a omluvit se. Omluvit se, že jsem zapomněla, jak moc je pro mě důležitá...

Hana Pospíšilová, 3. místo
ZŠ a MOG, Školní 2, Bruntál

Krajské kolo
Moravskoslezského kraje 2008/2009
II. kategorie

**OHLE FAKT
ODPUSTIT NEDOKÁŽU**

ně osobně zatím nikdy nikdo neublížil tak, aby se to nedalo omluvit. To ovšem neznamená, že bych na „Listinu nejneodpustitelnějších zřůdností“ nechtěla připsat několik jmen. A nebyla by to jen notoricky známá jména typu Adolf Hitler, patřili by tam i lidé, kteří běžně chodí mezi námi, zdravíme je na ulicích, ve výtahu s nimi rozebíráme počasí. Nicméně nemějte strach, že bych je snad chtěla jmenovat. Jednak jejich jména mnohdy neznám, jednak nepíšu udání.

Na některé z předních míst „Listiny“ bych ráda nominovala rodiče jedné veselé upovídáné dívenky, která dnes už naštěstí žije v dětském domově. Její maminka si totiž k výchově zvolila metodu cukru a biče, leč postupem času poněkud pozapomněla na ten cukr a její tatínek měl zase svou dceru nezdravě brzy a nezdravě moc rád. Kolikrát jsem tu malou utěšovala a kolikrát plakala s ní...

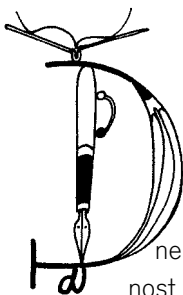
Dále nechci zapomenout na řidiče, kteří opilí sedají za volant a zásadně přežívají (obvykle téměř bez škrábnutí) všechny nehody, které způsobují. Na „Listině“ by myslím měli mít také svoje místo – každému podle zásluh.

Zkrátka nějakou tu příčku by měli dostat všichni muži, kteří týrají své – nebo cizí – ženy (a všechny ženy, co týrají své – nebo cizí – muže), všichni

výrobci cigaret za neodpustitelné zamoření populace nikotinem, všichni obchodníci s bílým masem, všichni teroristé (ti možná každý svoji, aby se jim dostalo požadované slávy)... A taky Santa. Za to, že vytlačuje Ježíška.

Svět je prostě plný zla, které nedokážu pochopit ani odpustit. Ale věřím, že „Listina dobrých skutků“ by měla minimálně stejný počet příček jako ta s nejneodpustitelnějšími zrudnostmi. Určitě!

Lenka Purkertová, 1. místo
Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

nes mám pocit, že už je to celá věčnost – vždyť aby ne, nějakých šedesát let života vám přidá nejen síť vrásek, ale i trochu zapomínání. Přesto mi před očima stále zůstávají některé chvíle z doby mého pobytu na gymnáziu, z té doby, již mnohdy lidé nazývají bezstarostným mládím, ačkoli starostí mívají studenti mnohdy více než vlasů, zatím ještě hustých a svěžích.

Byl jsem tehdy tuším v sextě či v septimě – laskavý čtenář jistě omluví mou nejistotu – když do naší třídy zařadili novou spolužačku. Pocházela z Brna a její otec, který až doposud vedl pobočku banky na náměstí Svobody, se stal novým ředitelem filiálky zde, v Ostravě. Brzy mě požádala – to už jsme se považovali za přátele – abych jí ukázal naše město. Nemohl jsem odmítnout. Jana rozhazovala své havraní vlasy a mně se zdálo, že nikdy nespatřím tolik krásy jako právě teď. Zrovna začínaly kvést kaštiny a my se scházeli skoro každý den, či spíše každý večer. Když však nemohla na schůzku přijít, stačilo mi podívat se na hvězdy, které připomínaly malou kovovou hvězdu, již nosila připnutou na své kabelce.

Upřímně řečeno, v tomto čase jsem se příliš nevěnoval škole a můj prospěch se povážlivě otrásal v základech. Míval jsem rád našeho dějepisáře, mladíka nepříliš velké postavy, sotva třicátníka.

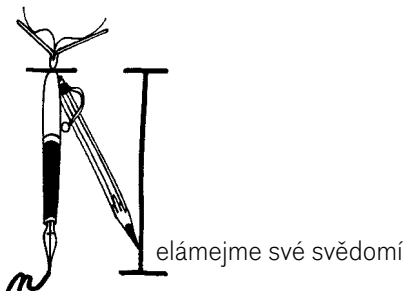
Věděl, že mě historie baví a já věděl, že to ví. Náš vztah se záhy začal podobat kamarádství, asi i díky malému věkovému rozdílu. Navíc bydlel v sousedním vchodu, a tak se často stávalo, že jsme do školy šli společně.

Zkraje června přišla první letní vedra. Učilo se s otevřenými okny a nejenom žáci už měli myšlenky ponořeny do vytoužených prázdnin. Jednoho podvečera, kdy se vzduch dal konečně dýchat bez spalujícího pocitu, jsme si s Janou domluvili setkání. Nepřišla. Volal jsem jí, ale telefon měla vypnutý, takže jsem se pomalu vracel domů. Neměl jsem strach, říkal jsem si, že se asi ještě učí. Pár kroků před domem jsem uviděl u vedlejšího vchodu dva objímající se mladé lidi. Byl to náš dějepisář a Jana.

Od té doby mezi námi nepadlo jediné slovo. Odpustit jsem mu nedokázal, ale když se i dnes podívám na jasné nebe, vidím Janinu kabelku se žlutou, kovovou hvězdou.

Karel Střelec, 2. místo

Wichterlovo gymnázium, Čs. Exilu 669, Ostrava – Poruba

V určitou dobu člověk opouští příběhy z knížek a nahrazuje je příběhy z vlastního života. Tehdy začíná proces deziluze. Životní příběhy totiž postrádají určité záruky, jakými jsou včasné zásahy nadpřirozených sil, nevyhnutelnost odhalení a potrestání zloduchů, striktně černobílá skutečnost a především záruku spravedlnosti.

Svět není spravedlivý. Na spravedlnost není radno se spoléhat, odvolávat či jakkoli ohlížet. Tuto skutečnost začneme v určité fázi socializace vnímat všichni. Spravedlnost na světě spočívá pouze ve své absenci v životě každého bez výjimky. Jedině tím se lze utěšovat. V důsledku popsaného jsou na nás páčány obrovské křivdy. Křivdy, které nám vhánějí slzy do očí a nutí nás vztekle dupat a mlátit pěstičkami. Vztekáme se v strašlivých mukách nespravedlivého zacházení a vědomí, že pravdy a zásluhy jsou na naší straně a provinění na straně druhé. Ale to je vše, nepřijde žádná odplata, v kterou věříme a k níž se upínáme. Nestane se vůbec nic. Princip křivdy správně determinoval Milan Kundera, když řekl, že křivdy nebudou odčiněny, křivdy budou zapomenuty.

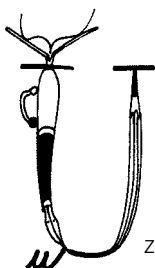
Smíření se, odpuštění, odčinění – marná snaha. Křivda může být jedině zapomenuta. Může jedině

přebolet. Není třeba se jí více zabývat, stačí se odkázat na jistotu času. Je zbytečné snažit se lámat své svědomí a dojít odpuštění.

Musíme akceptovat nespravedlnost života a jako s takovým s ním nakládat. Toto je třeba pochopit a nad křivdu se povznést. Neubude jich sice, ale našeho utrpení ano. Nač měnit naše stanovisko a nutit je k něčemu, pokud jsme druhou stranu shlédli zodpovědnou? Je třeba akceptovat křivdy, jako skutečnost, jako viníka našeho neúspěchu a neuzírat se tím více.

Radka Solná, 3. místo

Mendelovo gymnázium Opava, Komenského 5

známe-li pravdivost tvrzení, že trestat je lidské, ale odpouštět božské, pak každý z nás, i ten největší bezvěrec, v sobě nosí tento boží atribut. V upomínku dlouhé křesťanské tradice je pak největším „bohem“ pan prezident se svou pravomocí odpustit prakticky cokoli.

Sama patřím k těm bohem více osvíceným a jsem schopna odpustit skoro všechno, a to je právě to, co si nedokážu odpustit, svou vlastní doslova nebetyčnou blbost. Je nejspíš absurdní mít na sebe přísnější metr než na ostatní, ale je to fakt.

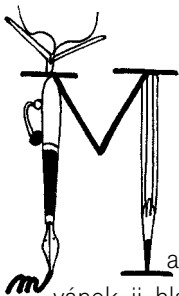
Čím to je, že jedni odpouštějí víc než druzí? Výchovou nebo snad vírou v nápravu? Možná. Nabízí se vysvětlení, že komu bylo hodně odpouštěno, bude sám odpouštět a naopak. Podle mě by ale právě odpouštění mělo být neodpustitelné. Složitě jsem se tedy dohrabala k resumé, že nedokážu odpustit svým rodičům, že mi všechno odpouštěli.

Programově jsem vypouštěla jejich příkazy, a oni mi odpustili. Jak hořké bylo prozření, že v životě mi neodpustí nikdo nic. Že když si budu pouštět hubu na špacír, nezůstane to bez odezvy. Asi mi to nedošlo a pomalu jsem napouštěla karmické nádoby snad všech ve svém okolí. Když poháry přetekly a vylily se na mě, byl to šok. Nejdřív jsem myslela, že mě ta horká tekutina uvaří zaživa

a byla šťastná, že nakonec zanechala jen pár puchýrků. Sotva se ale zahojily, začala jsem se v té páchnoucí slizovité hmotě doslova topit. Naštěstí se našlo pár dobrých duší, které mi hodily záchranný kruh. Odpouštět jsem uměla vždycky, ale tehdy jsem se naučila mnohem důležitější věc. Říkat „promiň“...

Aneta Gřešová, pochvala poroty

Gymnázium, Mírová 1442, Karviná – Nové Město

arkéta stála opřená o zábradlí. Jemný vánek ji hladil po tváři a rošťácky cuchal její krásné kaštanové vlasy. Po nebi tak intenzivně nasyceném modří zvolna pluly bělostné nadýchané obláčky...

Dívka však nevnímala nic. Stála tam ponořena do nejčernějších myšlenek. „Jak já ji nenávidím... Tohle jí nikdy neodpustím! Nesnáším ji!!!“ Sehnula se, zvedla kámen a silou svého hněvu ho vymrštila do dále. „Tohle mi přece nemohla udělat! Takhle před kámoškami to o mně říct! Udělat ze mě vola, osla, pitomce!!!“ V očích se jí zableskla zlost. „Tohle fakt odpustit nedokážu... Nechci! Už tě nikdy, nikdy nebudu nazývat matkou! Slyšíš?“ vykřikla do prázdna.

Náhle jí v kapse zařinčel telefon. „Ano tati?“ Stiskla tlačítko „hovor“. „Poslyš, Marki...“ Dívka se lekla. Téměř nepoznala hlas svého otce – chvíl se mu a každou chvíli se zadrhával. „Maminka... maminka měla nehodu... Srazilo ji auto. A... nevím, jestli... jestli žije.“ Markéta polkla naprázdno. „To snad... Ale přece...“ koktala. „Kde je teď?“ vyhodila ze sebe. „V nemocnici, na jipce.“

Dívka běžela ulicemi jako o závod. Srdce jí zběsile bušilo. Byla červená a zpocená, kličkovala v davu, ale nevnímala nic. Nic a nikoho. Nemohla

se vůbec soustředit, jen si stále v duchu opako-
vala: „Maminka, maminka...“ Zdálo se jí, že běží už
celou věčnost. Běží, ale nikdy se tam nedostane!
Konečně spatřila tu velkou bílou budovu.

„Prosím tiše, slečno. Asi spí... Je po operaci...“ tlu-
mený hlas zdravotní sestry ji doprovodil ke dveřím
pokoje. Zmáčkla kliku... Ležela tam ONA. Při-
běhla k její posteli. Klekla si a chytila její zápěstí,
aby nahmatala puls. „Žije, žije, žije!!!“ Po tváři se jí
začaly kutálet horké slzy. Nemohla se jim ubránit...
„Maminko... Nemůžu si představit, že bys z tohoto
světa odešla a já bych ti ani neřekla... Promiň...“
zašeptala plaše, hladíc dlaň své matky. „Promiň,
že jsem ti tak vynadala. Neuvědomila jsem si to-
tiž, jak moc tě mám ráda... Pochopila jsem to až
teď, když jsem o tebe málem přišla... Pochopila
jsem, že bez tebe nemůžu... Nechci žít!“ V tom
si Markéta všimla mamčiných otevřených očí. Je-
jich pohledy se setkaly a matka se jemně usmála.

Dorota Molin, pochvala poroty
Gymnázium s polským vyučovacím jazykem,
Havlíčková 13, Český Těšín

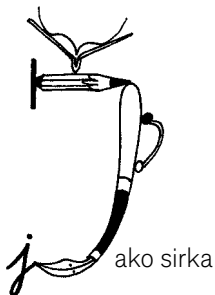

de ulicí, pouliční lampy lemující chodník vrhají v pozdně odpoledním slunci dlouhé stíny, přimhuřuje oči a zamračeným výrazem dává najevo svůj momentální vztah ke světu. Nevšímá si rozkvetlých stromů ani veselého štěbetání ptáků. Pracovat, pracovat, to je fakt super, pořád samé brigády, jak já k tomu přijdu. Ale dneska si teda volno udělat mohl, kluk jeden, pitomé narozeniny mám sakra jenom jednou do roka! Kolem jezdila auta, bylo slyšet zvonění rozjíždějící se tramvaje, město žilo svým svižným, ale v pokročilém jaru zároveň klidným životem. Procházela kolem parku, který byl plný maminek s kočárky, mladých lidí jezdících na kolečkových bruslích nebo si házejících s létajícím talířem a taky zamilovaných dvojic, které se pomalu procházely a povídaly si. Zamračila se ještě víc a přidala do kroku. A ty tři kačeny se taky musí učit zrovna dneska. Kamarádky za všechny prachy, fakt! Když po mně něco chtějí, to jsem jim dobrá, to jo, to se se mnou baví. Ale aby mi udělaly radost a obětovaly pro to trochu svého času, to ne. Prý učit se. Najednou! Venkovní zahrádky restaurací byly plné lidí, kteří si zašli po práci odpočinout a pobavit se s přáteli. Bylo zkrátka krásné jarní odpoledne, které si všichni užívali, jak to šlo. A kdybych aspoň měla jít na večeři někam dneska s našima. Ale kdo ví, kdy se zas vrátí z práce. Když slaví brácha, tak to si ten čas udělají, ale já, já jsem vzduch. Tohle teda jako fakt odpustit nedokážu.

Zastavila se u jednoho ze starých domů, vytáhla klíče, odemkla, vešla dovnitř. Naštvaně dupala po schodech, odemkla dveře bytu, vyzula si boty, vešla do místnosti, třískla batohem na zem a – „Překvapení!“

Johana Eliášová, pochvala poroty

Gymnázium, Martinská čtvrť 1172, Frenštát pod Radhoštěm

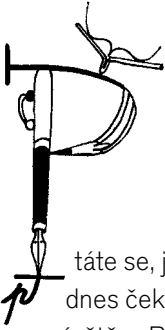
Pachuť síry do vzduchu se těžce noří,
plamen vzplál již, dřevo třísky hoří.
Syčí, praská, jak by ji kdos mučil v hoři,
řve a vříská, všechno vůkol moří!

Vám to světlo síry svůj jas náhle vzalo,
pak jako květ suchý, černý, uvadalo, umíralo.
Pálí oheň, i když je ho jenom málo,
a mě bolí,
že Tvé srdce lásce naší slepou vášní nedostálo.

Magdaléna Maléřová, pochvala poroty
Jazykové gymnázium P. Tigrida,
G. Klimenta 493/3, Ostrava – Poruba

OKRESNÍ KOLO OSTRAVA
I. kategorie

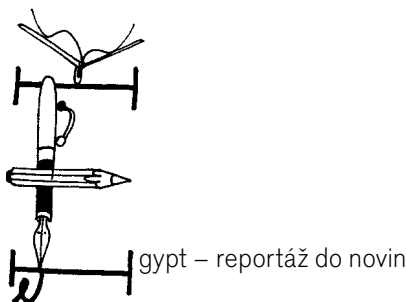
(určeno pro rozhlas)

táte se, jaká reportáž ze zajímavých míst vás dnes čeká? Bude to tedy sbírka mých zážitků z návštěvy Berlína.

Berlín je město, které mě vždy zajímalo, a proto jsem byla po dlouhé cestě opravdu ráda, že jsem již na místě. Tím místem byl Alexanderplatz, neboli Alexandrovo náměstí. Den začal hezky, ale rychle jsem zjistila, že chodit po červené části chodníku se nevyplácí, tam to patří cyklistům. Dopoledne jsem strávila v muzeu pozorováním egyptských mumií a jiných pozůstatků dob minulých. Po vydatném obědě v asijské restauraci s podivným názvem jsem zamířila k místu, kterého jsem se již nemohla dočkat. Konečně jsem viděla Braniborskou bránu. Párkrát jsem se pod ní prošla, udělala památeční fotky a pokračovala dál. Další zastávkou byl Reichstag. Pohled na celé město z jeho střechy byl úchvatný. Po malé procházce v nedalekém parku jsem se pomalu začala vracet z Alexandrova náměstí. Stihla jsem ještě koupit něco na památku – myslím, že na Berlín nikdy nezapomenu. Den byl u konce, cítila jsem se spokojeně, neb jsem stihla vše, co jsem si přála, ale přitom jsem byla smutná, že musím opustit tohle krásné město.

Slíbila jsem si, že se do Berlína brzy vrátím, a vám slibuji, že se již teď můžete těšit na další zajímavé postřehy z mých cest.

Tereza Janíková, 1. místo
Základní škola, Radniční náměstí 1040, Šenov

Po týdnu polehávání u Rudého moře v Egyptě a poté, co pláž opustil zájezd mladých Polek, začala být v hotelu nuda. Proto jsem vřele uvítal nabídku jednodenního výletu do Gízy. Jenom jsem nechápal, jak můžeme za jeden den stihnout dojet 700 km do Káhiry, proletět pyramidy a zase valit na stejnou štreku zpátky. Odpověď přišla brzy... ráno.

V jednu hodinu v noci mě probudil řinčící telefon a po několika minutách jsem pochopil, že se mi hotelová služba snaží v deseti jazycích popřát dobré ráno a vyřídít mi, že autobus už čeká před hotelem. Skvělé. Ač bylo půl druhé ráno, venku se to hemžilo obchodníky a za těch patnáct metrů k autobusu bych si stihl koupit papyrus, cigarety i švýcarské rolexky. Ty jsem si koupit chtěl, avšak již po deseti metrech jsem zjistil, že mi někdo šlohl peněženku. To to pěkně začíná.

Za chvíli konečně vyjíždíme z letoviska, ale po dalších dvaceti minutách stavíme kdesi v poušti a spolu s další stovkou autobusů se řadíme do kolony, přičemž mezi každý pátý bus se cpe ozbrojené vojenské vozidlo. Prý protiteroristické opatření. Konečně vyjíždíme – směr Káhira!

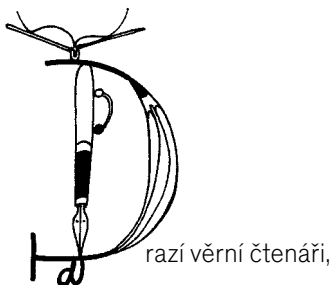
Takovou strašnou cestu jsem snad ještě nezažil. Jakýsi pár v důchodovém věku za mnou spal s tak hlasitým doprovodem, že se nepodařilo usnout mně ani zbytku autobusu. Alespoň jsme nezmeškali východ slunce nad pouštními dunami, jenž je opravdu nádherný. A pak konečně přijíždíme do Káhiry. No, před takovýmhle mračnem smogu se musí poklonit i Ostrava. Čekal jsem velkolepou metropoli vítající turisty, opak je pravdou. Vidím žebrající děti, odpadky v ulicích a čtvrť zvanou Město mrtvých, kde lidé žijí přímo na starém pohřebišti, sarkofágy místo postele. Strašné. Nejvíce mě však dostávají pyramidy.

Přijíždíme ke Gíze a ztrácím se. Ten plácek s pyramidami se stal snad součástí města, domy a smog jej obklopují ze všech stran. Jsem zklamán, sužuje mě horko, a tak se vypravuji do pyramidy v domnění, že tam bude chládek. Další omyl. Teplota stoupá o dalších 10 stupňů Celsia a domov důchodců lezoucí přede mnou do nitra pyramidy vypadá, že se dole v sarkofágu ubytuje natrvalo. Jenže to by tam nějaký musel být. V pohřební komoře není totiž vůbec nic. Že prý je všechno v muzeu. To nám nemohli říct dřív, než jsme sem vlezli ?!

Zapadám zpátky do autobusu a říkám si: „Stála mi tahle halda šutrů vůbec za to?“ No, alespoň můžu říct, že jsem viděl jeden z divů světa.

Matěj Kočvara, 2. místo

Gymnázium Olgy Havlové, Ostrava – Poruba

dnes uvádím další článek pro můj blog. Tentokrát popisuje mou cestu do Zlatých Hor, kde se „snoubí krása přírody s elegancí zimy“ (jak je uvedeno v letáčku).

Člověk by si řekl, že i když není v Ostravě sníh, ve Zlatých Horách bude. Koneckonců jsou to hory. Ale realita se vymyká naší fantazii. Sněhu bylo pomálu. Většina už roztála a ta, co odolala slunečným paprskům, byla stejně zředlá. Ale i tak se mi tam líbilo. Víte, ještě jsem nikdy na horách nebyla (já vím, můžu se stydět), proto mi všechno přišlo tak... kouzelné! Ano! To je to správné slovo! Kouzelné... Tolik jehličnanů a ty velké kopce... A ta obloha... A ten rozhled... Prostě nádhera. Postupně jsem si zvykla i na to, že mi zalehlo v uších, že mám boty promočené a jsem celá od bláta. Za tu krásu to stálo. Pravda, lidi se na mě a sestřenku dívali jako na blby, když jsme lezly k lanovce, kde není sníh. Ale oni neviděli ten úžasný výjev přírody! Pod námi zůstaly dvě chatky a pár aut (a ti lidé, co na nás koukali). A z toho malého důlku vybíhaly kopečky, kopce, hory, po nichž se pnuly stovky a stovky stromů! Úplně na vrcholku jsem zahlédla zbytky sněhu, taky byl celý zředlý.

A nad celou tou úchvatnou scénérií se klenula modrá obloha. Ta mě odrovnala! Dokázala bych se na ni dívat hodiny, kdyby mě tenkrát sestřenice nevytrhla z mého snění. Naposledy jsem se mrkla na lehké náznaky obláčků plynoucích nad mou hlavou, rozloučila jsem se se stromy, s horami, v duchu jsem řekla „ahoj“ i té lanovce a byl čas vyrazit.

Když jsme sestupovali dolů, vůbec se mi nechtělo od toho čerstvého vzduchu a zalehlých uší. Jak jsme se ale postupně od hor vzdalovali, smutek opadl a nahradila ho radost ze skvěle strávené soboty. Fakt jsem si to užila! Můžu vřele doporučit, že ve Zlatých Horách je nádherně. Tam člověk přestane myslet na nákupy, co bude vařit, co musí vyprat atd. Tam je to prostě teď a tady... já a příroda... nic víc, nic míň...

Vaše výletnice

P. S. Hádejte, kam jedu s mámou o víkendu...

Marcela Šimonidesová, 3. místo
Základní škola, L. Štúra 1085, Ostrava – Poruba

Pro médium – náš sborníček slohových prací (SVČ)

letních prázdninách jsem navštívila Šumavu. Podle mě je to jedno z nejkrásnějších míst v České republice. Ráda vám povyprávím proč.

Šumava jako taková je symbolem čisté a člověkem neporušené přírody. Nachází se zde mnoho slatinných jezer, ke kterým vedou jen úzké dřevěné můstky. Příroda kolem vyznačených stezek je nedotčená. Neuvídíte zde žádné pohozené odpadky. Dočista vás ohromí, jak se v průzračné vodě odráží blankytné nebe. Pocit volnosti, který v tu chvíli cítíte, je nepopsatelný.

Krásná příroda však není jedinou chloubou Šumavy. Navštěvuje ji mnoho turistů a to hned z několika důvodů. Jedním z nich je výhoda zdejší polohy. Počasí je ukázkové. V létě svítí slunce, na podzim je deštivo a v zimě mrzne a sněží. Právě proto je Šumava a její okolí snad tou nejlepší volbou pro dovolenou na kolech.

Kulturní památky jsou dalším lákadlem pro návštěvníky jihozápadu naší země. Setkáte se zde nejen s hrady, zámky a zříceninami, ale také s místem, kde se točila slavná česká komedie „Slunce, seno...“ (Hoštice u Volyně). Mezi nejkrásnější historické poklady patří například hrad a zámek ve Velharticích (odtud známe Buška), potom ještě zámek Hluboká, hrad v Českém Krumlově

a nesmím opomenout největší českou zříceninu Rábí, kde Žižka přišel o oko.

Čím dalším se Šumava pyšní? Je tady mnoho památek organizace UNESCO. Mezi ty patří i vesnice Holašovice se svým útulným náměstím a rybníčkem uprostřed. Úžasný sloh zdejších domů nám připomíná typické jihočeské stavby.

Každý, kdo by snad váhal, zda navštívit Šumavu, ať nezapomene, že je to doslova ráj na zemi.

Pavλίna Tatýrková, pochvala poroty

Základní škola a mateřská škola, Březinova 52, Ostrava – Zábřeh

Určené k otištění ve školních novinách

čkoliv by zima už měla pomalu končit, mrzne a sněží více než v prosinci. Ven jsem jít nechtěla, opravdu. Ale přání, abych šla s rodiči na procházku do lesa, se na mě dívalo z máminých očí. S kyselým úšklebkem na rtech jsem svolila a vydala se do lesního království sněhu a ledu.

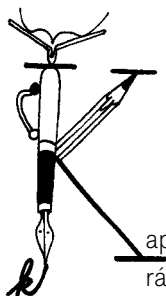
Jehličnatý les nosil svoji kouzelnou tajemnost i nyní, když mu vládla paní Zima, jedna z největších čtyř panovníků. Větve, obtížené jejím sněhovým pláštěm, se jí často klaněly až k zemi, nosily její šperky z křišťálu, některé měly jeden svůj konec zašpičatělý tak, že více než šperky připomínaly dýky, meče a kopí. Nebezpečná krása. My, lidé, co nerozumíme lesu ani zimě, jim říkáme rampouchy, ale tyto křišťálové zázraky by si zasloužily mnohem nádhernější a velkolepější vázu.

Paní Zima je nádhernou bytostí, ale stejně tak bývá krutou a neoblomnou panovnicí. Čeho se dotkla, to zmrzlo a probudí se teprve až se vlády ujme laskavá a milá panovnice Jaro. Ačkoli je Jaro velmi mocné, jednu věc ale zrušit neumí: zimní polibek. Koho královna sněhu a ledu políbí, toho už asi Jaro neprobudí. Zima ale nepolíbí každého, ví, co její polibek dokáže, a tak se jí opravdu bát musí jen málokdo.

Lesem se šíří šepot blízké řeky. I jí mocná panovnice Zima vládne. Ta jí do studené vody nasypala mnoho drahokamů, křišťálových destiček i obyčejných sklíček. Ledová krása odráží paprsky sluníčka, které jen na chvíli vykoukne zpod mraku, za který se laškovně schovává. Voda svou mrazivou čistotou hladí břehy tisícerými prstíky. Po obloze letí vrána a chraplavým, snad trochu nachlazeným, hlasem zdraví tu stříbřitou stužku, kterou já vidím jako do nekonečna utíkající stříbrnou, studenou a lesknoucí se krásu.

Nejradši bych se domů nevracela a obdivovala tu nádheru, ale Čas, kterému jsou podřízeni všichni panovníci ročních období, neuposlechne přání obyčejné dívky, nevyslyší moje prosby a já se musím spolu s rodiči vrátit domů. I když už nestojím v lese nebo u řeky, krásu Zimy vidím ve svých vzpomínkách stále. Stačí se podívat z okna.

Markéta Haderková, pochvala poroty
Gymnázium, Volgogradská 6a, Ostrava – Zábřeh

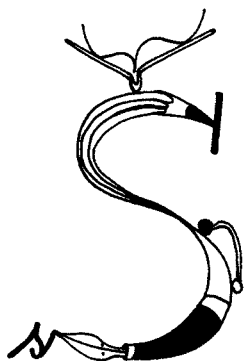
Médium – k otištění ve školním časopise, ale třeba i na internetové stránky s nějakou vlastní tvorbou

apky rosy na listech, ve kterých se od-
ráží ranní východ slunce. Kapky rosy
na stéblech trávy, ve kterých se třpytí svěžest, po-
cit čistoty z nadcházejícího rána. Jdu bosky, ačkoli
je tráva studená, protože chci cítit na svých bosých
chodidlech svěžest přírody. Mírný větřík si pohrává
s mými havraními vlasy, až se roztančí do rytmu
meluzínského koncertu, kterým je okolní vzduch
naplněn. Mezi stébly trav se pozvolna ztrácejí bílé
chomáčky načechrané vaty a nikdo neví kam. Jen
ony samy. Ptáčkové napínají své krčky, aby vykři-
čely do světa, že další ráno je tady. Čisté, voňavé
a slibující mnohá dobrodružství. Cítím, jak svět
kolem mne, se začíná probouzet. A musím zatajit
dech, když mi první hřejivé paprsky dopadnou na
mou nastavenou tvář a začnou mě příjemně olizo-
vat. Paní Ráno je tady. Je kolem v ovzduší, kolem
mě, je schovaná v životě v trávě, křoví, stromů, je
ve mně. Je ve mně a já se tím pocitem nechávám
zcela ovládat. Cítím, že se stávám součástí toho
všeho. Jen zpoza svých přivřených víček, obetka-
ných černými řasami, utkanými jako malé opony
v divadle, dívám se vstříc zlatému kotouči, který
mi přišel naproti. Nebo já jemu? Nemůžu napsat
či říct, že to bylo jen obyčejné ráno jako mnohá
jiná rána. Příroda je neobyčejná. Vzrušuje svou
tajuplností, láká výzvami, dává otázky. Tak proč
se všichni ženeme dál, a prostě se nezastavíme,
abychom ji trochu lépe pochopili? Všichni někam

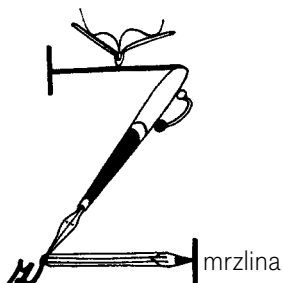
spěcháme jako malí mravenečkové, mnohdy však bez vyššího cíle a nevidíme to, co nám celou dobu protéká mezi prsty.

Zuzana Špulerová, pochvala poroty
Základní a mateřská škola, Ostrčilova 1,
Ostrava – Moravská Ostrava

OKRESNÍ KOLO – OSTRAVA
II. kategorie

**HRAČKAMI
SI UŽ SICE DÁVNO
NEHRAJU, ALE...**

Vzpomínám si, jakou radost mi způsobila jedna docela obyčejná hračka ozvláštněná pouze jakýmsi jednoduchým vystřelovacím systémem. Poprvé jsem se s ní seznámila v den svých čtvrtých narozenin za horkého červencového odpoledne.

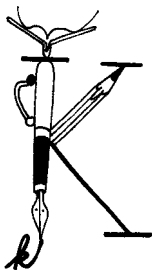
Jsem přesvědčena, že v jednoduchosti je krása, a už jako dítě školou povinné jsem to tušila. Proto jsem popadla svůj dárek a běžela do pokojíčku, abych jej měla jen sama pro sebe. Při pohledu na umělohmotný kornoutek meruňkové barvy, odhadem asi desetacentimetrový, s nasazenou pěnovou kuličkou coby kopečkem jahodové zmrzliny, však čichám nějakou čertovinu. Pěnový míček tvoří úplný kontrast k tvrdému, studenému kornoutu. Je měkoučký jako vata, a když do něj zabořím své prsty a pak je odtáhnu, s míčkem se chvíli nic neděje, ale potom se zformuje do původního tvaru. Ale jak lenivě! Beru hračku do ruky a prsty přejíždím pravidelné mřížkování imitovaného kornoutku, běžného jehlanu. Náhle o cosi zavádím. Přiblížím dobrůtku svým rozverným kukadlům plným zkoumavého, možná až trochu nedůvěřivého, pohledu. Očima přilepená k nenápadnému tlačítku mi začíná v žilách pulzovat o něco teplejší krev. Stlačit jej, či nestlačit? Se svou dětskou rozvahou však nakonec zkouším, co to udělá. A bum! Pěnový

míček vystřelí z kornoutku a vrazí mi přímo do nosu. Náhle ze mě spadne veškerá vážnost pozorovatele a jen se hlasitě směju.

V mžiku běžím tatškovi nabídnout kornoutek jahodové zmrzliny. Táta úspěšně předstírá, že neví, co bude následovat a já se výborně bavím. Zmrzlinu jsem si jako dítě oblíbila natolik, že jsem každou příchozí návštěvu vítala slovy: „A chcete ochutnat moji jahodovou zmrzlinu?“ A řekněte, kdo by odmítl čtyřleté dítě?

Magdaléna Maléřová, 1. místo

Jazykové gymnázium Pavla Tigrida, Ostrava – Poruba

dy bych se dnes po svém pokoji, který se během několika posledních let

proměnil z útulného dětského království ve strohý studentský svět, asi bych marně hledala cosi, co by alespoň vzdáleně připomínalo ta sladká léta. Věci, které mě v něm obklopují, nyní jsou určeny dospělým. Jsou to knihy, počítač, elektronické vymoženosti, drobnosti, které koukají z polic a připomínají nám, kým jsme a kým jsme byli. Jsou to fotografie, ze kterých se na nás usmívají lidé, kteří byli a nejspíš stále jsou důležití. Dospělí lidé jsou totiž vážní. Nemají čas na hraní. Musí mířit vždy vpřed a vždy výš. Nemůžeme stát na místě a přeshlapovat. Nemůžeme zpomalit, protože tempo, ve kterém to všechno spěje k dalšímu a dalšímu zítřku, je důležité pro to, abychom se stali co nejdříve těmi nejlepšími. Celý tenhle proces mě unavuje a zmáhá. Občas zavřu oči a snažím se rozpomenout, jestli jsem byla vždy taková, nebo jestli jsem někde vědomě nastoupila do rychlíku, který nestaví. Jedno vím jistě – před pár lety ve mně žila malá holčička, která si moc ráda hrála, která se cítila tolik dospělá, že mohla nosit máminy plesové střevíce, která se ničeho neobávala – a ze všeho nejméně zítřků.

Zavedu vás do jejího úžasného království. Nebojte, není to daleko. Stojím v obývacím pokoji v přízemí rodinného domku mých prarodičů. Velkými okny

praží slunce. Stojí vysoko na poledni a na zahradě vládne to nejryzejší babí léto. Vzduch v místnosti je těžký, v paprscích rozpustile tančí zrnka prachu, která se třpytí jako vzácné kamínky, jako voda v potoce, která plyne po oblázcích. A v tomto pokoji, vzadu, docela v koutě, tam leží na studené podlaze krabice naplněná až po okraj hračkami, z nichž každá představuje kousek mého dětství. Voní vzpomínkami a zašlými léty. Když nadzvednu její víko, jako první si všimnu stříbřitého sáčku převázaného provázkem. Ze zvědavosti nahlédnu dovnitř a vidím svazek pestrobarevných kartiček. Dříve to pro mě byly tajné mapy pokladů s působivými hieroglyfy. Dnes, když už umím číst, je to jen sbírka nepříliš dobrých receptů.

Dále v krabici leží sada dětského nářadí – plastový hasák, kladívko, kleště i klíče různých velikostí. Kdysi jsem s nimi dokázala vyspravit všechno, zatímco dnes si připadám na spoustu věcí krátká.

V rohu bedýnky se povaluje i několik kaštanů. Jsou seschlé, popraskané – zestárly. Jako lidé. Když jsem je toho podzimu před čtrnácti lety sbírala, leskly se v poledním slunci a voněly po životě. Klouzaly v dlaních, jakoby chtěly utéct. Teď, když je sevru v dlaních, slyším suché sténání, které připomíná, že čas nečeká. Uplynulo už příliš mnoho zim na to, aby mohly kaštany v dlaních ožít, zpívat a tančit.

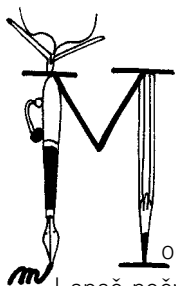
A pak je tam také nábytek pro panenky. Vypadá jako tenkrát. Je jako nový a já žasnu, že si zachoval svůj půvab. Židličky, skříňe, stůl i stojací lampa – všechny vypadají jako kdysi, když jsem je uložila

do krabice, protože jsem měla pocit, že z hraček už jsem vyrostla. Tak jako vybavení domečku pro panenky, tak i v životě může zůstat pár věcí čistých, neposkvrněných. Někam je ukládáme, zapomeneme a necháme je zapadat prachem, abychom se po letech vrátili, setřeli nános několika let, a znovu si chtěli hrát, jako bychom nikdy nedospěli.

A tak je to v životě se vším. Občas se stačí podívat jinýma očima, abychom objevili krásu – panensky čistou. Nejde totiž nechat zemřít to malé dítě uvnitř nás, protože ono i přes ten spěch a kvap sedí v tom rychlíku jménem Život s námi.

Nikola Vaculová, 2. místo

SPŠ, Zengrova 1, Ostrava – Vítkovice

modrý ochránce. Ostražitý hlídač.
Lapač nočních můr. Dočasná náhrada za maminku. Můj plyšový pejsek – Čepička.

Vybavuji si ten obraz, jako by byl namalován včera – je devět hodin večer, čas zalehnout, zavřít víčka, odcestovat do říše snů, zkrátka a dobře usnout. Já, malý osmiletý klučina, chodící teprve do druhé třídy, dávám dobrou noc rádoby „chlapáckým“ pozdravem (pozdravem, který na rozdíl od hraček přetrval dodnes) svému tatínkovi a vydávám se tou dlouhou, temnou chodbou, na jejímž konci není světlo ani andělé, ale pouze má postel, kočička pro mladou, znavenou tělesnou schránku.

Maminka již čeká. Jemně, s duší víly, ukládá svého potomka, líbá ho na čelo a pronáší tu krátkou hřejivou modlitbu: „Dobrou noc“. A svěruje mě do rukou (či spíše paciček) modrému ochránci, ostrážitému hlídači, lapači nočních můr, své dočasné náhradě, mému plyšovému pejskovi Čepičkovi. Při odchodu se starostlivě ohlédne, ale jako by sám Čepička říkal: „Haf! Neměj strach, já se ti o syna postarám.“ Světlo zhasne, kroky odezní.

Jsem sám. „Sám? Nikdy! Haf!“ Ovšem. Dnes nade mnou držíš stráž. „To si piš!“ Tvého modrého těla se bojí každá noční můra. „Haf!“ O tvé žlutoučké břicho se rozbíjí všechny mé chmury. „Haf!“

Svýma přísnýma očima zaženeš narušitele mého klidu na útěk! Jsem v bezpečí. „Nemusíš se bát! Dokud u tvé hlavy stojím, můžeš s klidem v duši spát!“ Mám tě rád, Čepičko. Vážně rád.

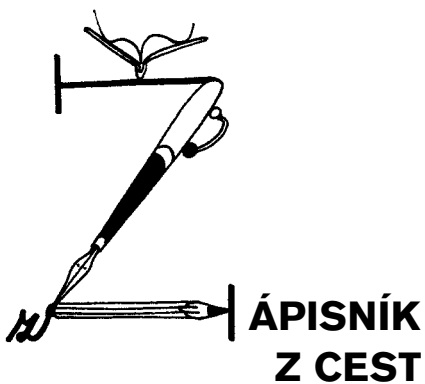
Uplynul rok, dva, pět. Ochránce již zřejmě nebylo potřeba, tak odešel, ale kam, to nevím. Nevím, kde je mu konec, a mrzí mě to. Už jen za to všechno, co udělal. Ušetřil mé mamince spoustu práce, když na chvíli převzal to těžké břímě na své plyšové bedra. Díky němu jsem v posteli nikdy neplakal. Neměl jsem totiž proč.

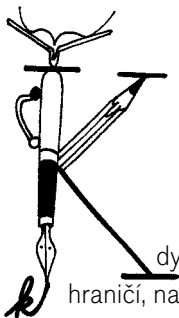
Vzpomínky žijí. Čepička žije. Žije v mysli mé maminky, v mysli mé a všech, co kdy s ním měli co do činění. Všem se vybaví to podsadité modré tělo, nažloutlé břicho, přísné a zároveň laskavé oči, černý čumák a splhlé uši. Vzpomínka na něj žije, a to mě uklidňuje. Tak tedy: „Sbohem, modrý ochránče, ostrážitý hlídači, lapači nočních můr, má dočasná náhrada za maminku, plyšový pejsku. Čepičko.“

Jakub Novák, 3. místo

Matiční gymnázium, Dr. Šmerala 25, Ostrava

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2008/ 2009
I. kategorie

Text může být použit do novin jako tip na nedělní výlet s rodinou

dyž se vydáte na sever Moravy, do pohraničí, naleznete zde malou bohem zapomenutou vesničku Skorošice. Na první (a možná i na druhý) pohled byste nejspíš řekli, že tu takzvaně „chcípnul pes“, ale když se rozhlédnete pozorněji, zjistíte, že je zde mnoho krás, které stojí za to být objeveny.

Skorošice leží ve výšce 500 metrů na mořem, ale když se podíváte kolem sebe, překvapí vás, že jste vlastně v údolíčku. Všude okolo vás jsou hory. Dokonce, když se vyšplháte na vrchol hory Špičák, stačí vám jediný krok a jste u sousedů v Polsku.

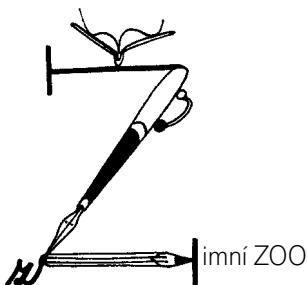
Vítr je tu většinou prudký a silný, vzduch je čistý, městem nezkažený. V létě na polích roste mák a kukuřice, ve které si děti hrají na schovávanou. Když se slunko rozhodne jít spát, zaleje celou vesničku jemným měkkým růžovým světlem. Dýchne na vás romantická atmosféra a vy nejste schopni vnímat nic jiného než tu nádheru. Nebe je tak rudé, že nevíte, zda jste v ráji, či v pekle.

Ve Skorošicích najdete vše; jak les, ve kterém se jen tak můžete procházet nebo sbírat houby, tak útlý potůček, kde si v létě smočíte nohy. Ani na kulturní památky není toto místo chudé. Již z dálky se vám naskytne pohled na krásný kostel, postavený v novorenesančním slohu. Krásné

nástěnné malby na stropě i sochy, které na vás jakoby mluví, vás naprosto uchvátí. Také starý německý hřbitov (jsme v pohraničí, proto tahle oblast kdysi patřila k Německu) má svou kouzelnou atmosféru. Uprostřed se tyčí obrovský kamenný kříž, který by se v budoucnu mohl stát památkem UNESCO. Okolo kříže jsou trávou zarostlé a rozpadlé náhrobní kameny. Když si je zblízka prohlédnete, můžete se dočíst, že je zde například pochována jedna dívka. Jmenovala se Sofie a zemřela v pouhých devatenácti letech. Po tomhle zjištění se vás zmocní jakási úzkost a vycítíte, že je toto místo něčím magické.

Bohužel, jak už jsem v úvodu psala, vesnice je známa jen málo lidem. Je to veliká škoda. Jsem si jistá, že kdybyste Skorošice jednou navštívili, nikdy byste je už nechtěli opustit. Uvažujete už o malém výletu k polským hranicím?

Hana Pospíšilová, 1. místo
ZŠ a MOG, Školní 2, Bruntál

Je zima. Vánoce skončily, ven se jít nedá. V televizi také nic nedávají. Prostě nuda. Tohle určitě všichni znají. Když se to stalo mně, popadla jsem hromádku časopisů a začala je prohlížet. V jednom magazínu mě zaujal titulek „Zimní ZOO“. Prohlédla jsem si ho blíže. Vypadal zajímavě. Ale v zimě do ZOO? I když proč ne, stejně je nuda. Tak jsme tedy jeli.

Když jsme vešli dovnitř, nevypadalo to tak úžasně. Stánky zavřené, všechno zapadané sněhem. V prvních ohrádkách nebyla skoro žádná zvířata, všechna se schovala před sněhem. Když jsme ale zašli dál, to byla jiná.

Lišky, vlci a jiní otužilci, kterým nevadí sníh, byli mnohem krotší než v létě. Přišli až k nám a vypadali, že by se nechali i pohladit. U pavilonu opic nám v klínce nad hlavou probíhali lemuři, vůbec jim nebylo zima. Vešli jsme dovnitř. Bylo tam teplo a docela zápach. To nám ale nevadilo, protože nás dokonale zaměstnala vykulená mláďátka různých opic, která dováděla a skákala, kde mohla. Asi jsme tam byli dlouho, protože když jsme opět vyšli ven, byla už tma.

Nemyslete si, že nám to vadilo. Právě naopak! Celá ZOO byla krásně osvětlená, blikaly tam ještě i vánoční stromky. Nejpovedenější bylo asi mořské akvárium. Výzdoba se jim opravdu povedla. Uvnitř to bylo ještě lepší. V akváriu plavaly malinké barevné rybičky různých tvarů, v jiném obrovští žraloci. Byli tři a opravdu hodně velcí. Zároveň s nimi se tam čvachtaly i menší rybičky a vůbec se jich nebály. Divili jsme se, že je žraloci nesežerou. Asi je musí hodně dobře krmit. Kdo ví, jak by to jinak dopadlo. Před jejich špičatými zuby by asi ani ty nejmrštnější rybky neuplávaly.

Nějakou chvíli jsme pozorovali, jak žraloci ve vodě jezdí pořád sem a tam, ale už bylo pozdě a náš výlet se pomalu chýlil ke konci. U jelenů jsme si dali ještě horkou čokoládu a hurá domů.

Byl to opravdu vydařený den. Mám z něj spoustu fotek a ještě více zážitků. Určitě si to někdy zopakuju. Takže už víte, co dělat proti nudě?

Barbora Šindlerová, 1. místo

ZŠ Vojtěcha Martínka, Sportovní 584, Brušperk

ěhem letních prázdnin jsem byl s rodiči na týdenní dovolené ve Vysokých Tatrách. Ty jsem navštívil již několikrát. Jednoho dne jsme se rozhodli jít na Zbojnickou chatu. Ráno jsme opustili náš penzion v Nové Lesné a šli na vlakovou stanici. Dojeli jsme do Starého Smokovce a pak pozemní lanovkou na Hrebienok. Konečně jsem si připravil mé turistické hole a vyrazili jsme.

Cestou jsme míjeli pár, který měl v úmyslu pokračovat přes Priečné sedlo na Teryho chatu, což jsme jim vzápětí rozmluvili, protože je cesta tímto směrem zakázaná. Dorazili jsme na Zbojnickou chatu, na které jsme již jednou byli, a dali si tam teplou polévku. Hned, jak jsme ji snědli, vyrazili jsme já a mamka směrem na sedlo Prielom. Taťkovi se nechtělo, a proto zůstal na chatě. Ale my jsme šli. Pozorovali jsme přitom lidi, jak se škrábou nahoru na sedlo Prielom. Už jsem se chtěl vrátit, ale mamka říkala, abychom ještě trochu popošli. Dobře jsme udělali – po pár krocích jsme spatřili kamzíky. Opatrně jsem vytáhl fotoaparát a začal je fotografovat. Pak jsem s kamzíky v pozadí vyfotografoval mamku a ona mě. S údivem jsme pozorovali, jak se kamzíci pasou a postupně přibližují. Byli to rodiče s mládětem. Poté je asi cosi polekalo a začali se vzdalovat. Začali utíkat, a pak jsme viděli jen hnědé šmouhy poskakující nahoře ve skalách. Chvíli jsme ty „šmouhy“

pozorovali, otočili se a šli nazpátek. Po cestě jsme tu událost tlumočili všem lidem, které jsme míjeli. Byli z toho očividně udiveni.

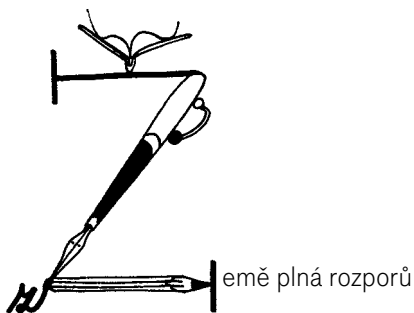
Vrátili jsme se zpět na chatu a celí nadšení jsme to vykládali taťkovi. Na stěnách visely obrázky kamzíků, a my jsme si říkali: „Přesně tak vypadali.“ Taťka nevěřil tomu, co jsme říkali a určitě litoval toho, že nešel též. Sešli jsme dolů na Hrebienok a sjeli pozemní lanovkou do Starého Smokovce a vlakem do Nové Lesné. Ještě cestou ze stanice jsme si ukazovali směrem k horám se slovy: „Tam jsme byli.“

Kromě kamzíků se mi ještě během tohoto týdne v Tatrách podařilo spatřit jednoho sviště, kterého se mi ale nepodařilo vyfotografovat, protože se polekal a utekl kamsi mezi kameny.

Dovolená se tedy velice vydařila a za strejdou, který bydlí na Slovensku blízko Martina, jsme jeli nabít zážitky.

Martin Raszyk, 1.–2. místo

ZŠ Borovského, Ve Svahu 775, Karviná – Ráj

Podle mne patří k opravdu zvláštním místům určitě Japonsko. Co mě na něm tak zajímá? Jako první mne napadá překrásná příroda a hned za ní následuje bohatá historie, ohromující architektura a některé zvláštní zvyky, které k němu nerozlučně patří. Pokud si ale odmyslím tyto věci, tak Japonsko se od nás liší hlavně svými obyvateli a jejich stylem života.

Věděli jste, že Japonci stráví více než tři čtvrtě života v práci? Ale jim to připadá naprosto normální, protože udržet si práci je ze všech věcí ta nejdůležitější. Jen si zkuste najít novou, když po ní prahnou tisíce dalších jako vy. Nejvíce se Japonci musí snažit, aby si udrželi byt. Za byt se platí a peníze získáte v práci, a té v Japonsku ubývá a je jí čím dál méně. Opravdu se pak nedivte, že v Japonsku byl zaznamenán největší počet sebevražd. I přesto všechno se Japonci dožívají průměrně téměř nejvyššího věku. Takže otázka zní, co děláme špatně my?

Japonsko má nepochybně významné postavení v oboru techniky a mechanizace. Mluví se o něm jako o pokrokové zemi, a jestli někde vynaleznou robota podobného lidem, bude to určitě tam.

Když půjdete v Japonsku po ulici, určitě si všimnete dvou odlišných skupin. Do té první patří děti, které... A pak tu jsou lidé, kteří striktně dodržují zvyky a dají na rodiče – a na moderní technologie pohlížejí jako na nutné zlo. Vypadá to, že Japonsko jde opravdu vpřed, a mnoho svých tradic a symbolů, které ho tvoří, jen tak odhodí.

Poslední z mých postřehů se týká také toho, jak se Japonsko mění. Japonci vždy pečlivě dbali na dodržování celých spisů pravidel, jak se chovat na veřejnosti. Slušné vychování totiž tvoří základní kámen japonské společnosti. Ale i základ se občas otřese v základech. Představte si, že žijete ve městě s milióny obyvatel a patříte stejně jako všichni ostatní k tomu šedivému průměru a ztrácíte se v těch davech vám podobných. A právě hlavně mladší generace vyráží do ulic v oblečení křiklavých barev a naprosto šílených kombinací, a tím na sebe mezi ostatními upozorňuje.

Celá země prostě postupně prochází změnami jako už kdysi v minulosti, když se Japonsko poprvé otevíralo světu. Až časem uvidíme, jestli zůstane stejné, nebo naprosto změní náš názor na něj.

David Minařík, 1.–2. místo

Základní škola, Školní 862, Orlová – Lutyně

NOVÝ JIČÍN

Text je určen k otištění ve školním časopise

prázdninách jsem se s babičkou a dědou vydala na výlet. Jeli jsme se podívat do Kutné Hory. Tohle město – jak jsem zjistila ve škole – je chráněno UNESCOm. Nejen já, ale i mí prarodiče byli zvědaví, co se tam uvidí. Na cestu jsme se vydali autem. Slunce svítilo, silnice nebyly nijak zvlášť nacpané, jelo se výborně. Cestou nás babička seznámila s místy návštěvy: „Půjdeme se podívat na chrám sv. Barbory a katedrálu Nanebevzetí Panny Marie v Sedlci.“

Jako první jsme se vydali do chrámu. Uvnitř byla jen jedna skupinka Japonců a dvě malé rodinky. Chrám se znovu opravoval, všude bylo lešení a dělníci, ale na krásu tohoto místa to neubralo. Malby na oknech, oltář, sochy, varhany, to všechno vyzařovalo krásu, která se na svatých místech nachází. Byli jsme unešeni. Neradi, ale s dobrým pocitem v srdci, jsme odcházeli.

Naším druhým cílovým bodem byla katedrála. Ta se nachází uprostřed hřbitova. Vešli jsme do velkých dveří, zaplatili vstupné a dali se dolů po schodech. Najednou se před námi rozprostřela místnost plná kostí, lebek a svíček. Bylo to úchvatné. „Takovou krásu jsem ještě nezažila!“ vydechla jsem. Procházeli jsme sem a tam, dívali se na všechny exponáty a odcházeli jen z nutnosti.

Cesta domů byla stejně hladká jako tam. Byli jsme však bohatší o tu krásu, kterou jsme dnes zhlédli. Už chápu, proč je toto město chráněno UNESCem!

Petra Smolanová, 1. místo
ZŠ Milady Horákové, Kopřivnice

je to výňatek z Deníku prázdnin. Může se otisknout ve školním časopise stejně jako na internetu. Taky bych mohla napsat knihu s dalšími našimi zážitky.

Sobota 17.

Mravenci! Odporná, malá chamrad'. Nenávidím je. A hned ti vysvětlím proč.

Dneska jsme si naplánovali výšlap na horu Mravencovku. „Je to jen kousek, hnedle za tímhle kopcem,“ povídala teta a máchla rukou kamsi za humna. Slunce svítilo, vedro bylo a my se těšili na polední piknik s obrovským rozhledem na okolní údolí.

S sebou jsme si tradičně vzali sváču, deku, mobily, časáky a vyrazili jsme brzy po ránu, což u nás znamená v devět.

Cesta byla fajn. Okolo šuměly koruny vysokých stromů, které se jakoby snažily dosáhnout až na oblohu. Ta byla šmolkově modrá a jen motýli se ji snažili svými barevnými křídly přebít. Pod nohama nám skřípal štěrk a my měli dobrou náladu, snad proto jsme si začali zpívat.

Konečně se před námi objevil rozcestník s nápisem Pod Mravencovkou. Nemyslete si však, že

jsme se začali radovat. Namísto veselého pokřiku se ozvalo smutné Ách a Óch. Nahoru na kopec to totiž bylo dalších 10 km. Unaveně a tentokrát bez zpěvu jsme se odhodlali pokračovat. Příjemná lesní asfaltka se změnila v úzkou stezičku plnou výmolů a kořenů. Naše šikovné nohy ji ovšem zvládaly bravurně, teda jen do doby, kdy se za mnou ozval výkřik: „Néé, co to jé?!“ Bleskově jsem se otočila, přesvědčena, že Evu napadnul obrovský medvěd. Nikde se však nic nehýbalo, jen sestřenka poskakovala, jakoby tančila dupáka.

V tu chvíli jsem je spatřila! Tisíce malých, rudých mravenců lezlo po jejích nohách, už dokonce začali šplhat i na moje tenisky. „Íí“ vydala jsem zoufalý výkřik a po chvíli se ke mně přidali i ostatní, taktéž napadeni. Mravenčí armáda nás chce všechny unést a sníst.

Poskakování ani potřepávání na ně nijak nepůsobilo, lezli si v klidu dál.

Rozběhli jsme se po cestičce nahoru. Těch malých potvor jsme se ale nezbavili, spíše naopak. Zdálo se mi, že je jich čím dál tím víc. Přísahala bych, že v jednu chvíli jsem zahlédla, jak se na mě krvelačně šklebí.

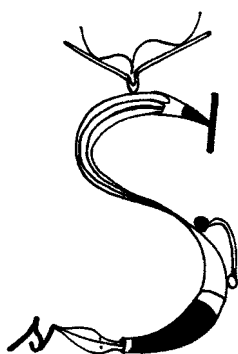
Znovu jsem zaječela a najednou ticho. Nikde se nepohnul ani lísteček, ani ptáček nezacvrlikal, jen my hlasitě oddechovali. Mravenci zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Jediným důkazem jejich přítomnosti byly malé červené duby na kůži. Pohlédli jsme jeden na druhého a vybuchli smíchy.

Co k tomu dodat? Posvačili jsme, pokecali a vydali se na cestu dolů, tentokrát naštěstí v klidu.

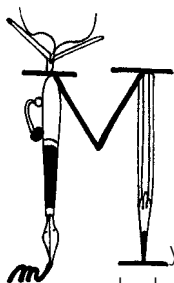
Tak už víš, proč je nenávidím?

Tereza Dráčková, 1. místo
ZŠ Opava, Vrchní 19, Opava 5

OKRESNÍ KOLA
Moravskoslezského kraje 2008/2009
II. kategorie

**HRAČKAMI
SI UŽ SICE DÁVNO
NEHRAJU, ALE...**

ýma rukama v dětství prošlo mnoho hraček. Bylo jich tolik, až jsem svůj pokoj prohlásila městem, hračky obyvateli a sebe starostkou. Druhou funkci ve městě měla Korina. Bílý kůň, velký tak akorát pro nějakou barbínu, která by potřebovala někam svést. Její hřívá hraje všemi barvami – zelenou, žlutou, modrou a červenou. Je ovšem, stejně jako ocas, poznamenaná mými snahami o jejich česání, zaplétání, ba i stříhání. Ztratily tedy něco málo z původního lesku a délky, ale dokázaly, že něco vydrží. Korča má červenomodré oči, hlavu, se kterou se dá točit, hnědá kopyta a snad na sobě kdysi měla nějaké barevné skvrny.

Už si nevzpomínám, kde jsem k ní přišla, ani jak získala své jméno. Nejspíš jsem ji zdělila po některé sestře, každopádně si však nepamatuji dobu, kdy se jmenovala jinak, nebo dobu, kdy by nepatřila do mého vlastnictví.

Za tu dobu, co se Korina podílela na mých hrách, získala komplikovaný životopis. Narodila se 2. 4., ale nevím, kterého roku, jako prostřední ze tří dětí. Sourozenci se ovšem rozdělili a našli se až s mojí pomocí. Korin se vdala, rozvedla, je matkou dvou dcer, má dvě vnučky a dokonce i dvě pravnoučata. Přesto ještě před pár lety v mém městě zastávala místo chirurga, psychiatra, policisty i záchranáře.

Protože je druhým nejdůležitějším představitelem města (hned po mně), podílela se na organizaci mnohých zdejších akcí, například Miss nebo Sčítání lidu.

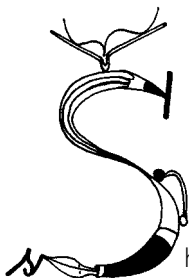
Přestože byly její cesty osudem nesnadné, je Korča povahy velmi veselé až bezstarostné, optimistické. Umí poradit, vysvětlit, potěšit. Je vstřícná a jako jedna z policistek také oplývá velkou odvahou a nebojí se použít svých tvrdých kopyt v boji se zločinem.

Kdysi jsem jí slíbila, že na ni nikdy nezapomenu. Že nikdy nedopustím, aby skončila v popelnici mezi starými hračkami, nebo jako oběť her jiného dítěte, které by jí přivodilo fakturu nohy nebo jiné nenávratné poškození.

Nezapomněla jsem. A dodnes sídlí v mé posteli a svými kopyty odhání zlé sny.

Iveta Lužná, 1. místo

Gymnázium, Dukelská 1, Bruntál

hračkami si už sice dávno nehraju, ale kdysi jimi můj pokojík přetékal. Z knihovniček na vás místo knih vykukovali zajíčci, pejsci, medvídci, a dokonce i nějaká auta. Ale v posteli bylo místo pouze pro Cecilku.

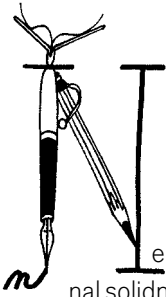
Protože jsem byla jedináček, stala se mou společnicí po celé dětství. Když mi ji ve třech letech přivezla babička z Kanady, byla to snad nejhezčí hračka, jakou jsem kdy viděla.

Celé tělíčko měřilo asi třicet centimetrů. Hlavu, ruce a nožky měla plastové, zbytek těla tvořila látka vycpaná molitanem. Na hlavičce měla dva culíky blondatých vlasů, které se samozřejmě daly rozpustit a skýtaly tak možnost pro tvorbu nejrůznějších účesů. Obličej měl kulatý tvar s malinkým nosíkem a modrýma očima, které se zavíraly vždy, když si Cecilka lehla. Našpulená pusinka s malým otvorem byla uzpůsobena pro nasunutí dudlíku či lahve s pitím. Tělo bylo ohebné a příjemně měkouchké. Na ručičkách byly věrně vymodelované prstíky i s nehty a pravá ruka byla vytvarována pro uchycení lahve. Na nožky se daly nazout zavazovací botky nebo letní sandálky. I oblečků jsem měla pro Cecilku spoustu. Některé jsem dostala přímo k ní, ale pár svetříků a halenek mi vyrobila babička.

Moc ráda jsem si s touto hračkou hrála a povídala, ale nejdůležitější pro mě bylo, že ujela takovou dálku, jen aby se mohla stát mou kamarádkou. Za těch pár let, které jsme spolu prožily, jsem si ji zamilovala. I přesto, že už jsem na hračky velká a většinu jsem přesunula do sklepa nebo rozdala, Cecilka má stále celou poličku v knihovně jen pro sebe.

Barbora Tomančáková, 1. místo

Gymnázium, Náměstí T.G. Masaryka 1260, Frýdlant nad Ostravicí

ení to tak dávno, co můj pokoj připomínal solidně vybavené hračkářství. Mé myšlenky, počiny i projevy se ale vždycky nejvíce vztahovaly k bábinkám. Mou sbírku tvořily všechny možné druhy od Vietnamců i od Mattela. Pokrokoví rodičové ve mně chtěli za každou cenu potlačit latentní rasismus, pročež se na policiče vyjímalý i exponáty černé a žluté pleti (či gummy).

Nutno uznat, že jsem si s barčami, jak jsem jim pro sebe familiérně říkala, hrála déle, než je obvyklé, ovšem jak jsem se vyvíjela, různily se typy her, které jsem s nimi provozovala. Všechny začátky jsou těžké a naučit se správně si hrát je kumšt. Můj první kontakt s bábínami se stal pro většinu z nich osudný. Ale amputovat panenčám všechno, co trčí, je přece taková legrace! Jen torza mrtvého plastu v krabici od bot uchovávají vzpomínku na mé rané sadistické mládí.

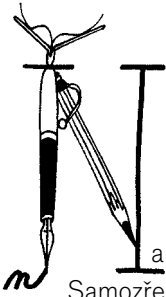
Když jsem posléze přišla na to, že nožičky se nedají jen trhat, ale také ohýbat, nastal zlom – s bábín se staly vrcholové gymnastky. Byla jsem fascinovaná tím, s jakou lehkostí a samozřejmostí udělají rozštěp a pak elegantně se dokážou podrbat za uchem palcem u nohy, zvláště když já jsem byla odjakživa dřevo.

S příchodem prvních náznaků puberty nastala poslední fáze. Uvědomila jsem si, že bábína přece potřebuje chlapa! No jo, ale jediný Ken (v růžovém outfitu!!!) byl invalida. Projevila jsem tedy notnou dávku kreativity, vypůjčila si (bez dovolení samozřejmě) od mámy holicí strojek a ejhle, z bábínky byl najednou Ken. Správná žena si ale také musí holiť nohy. I rozhodla jsem se ze zapůjčené žiletky vytřískat co nejvíc – rázem měly všechny panenky zjizvené zato zcela do hladka oholené dolní končetiny.

Postupem času, pomalu ale jistě, odešly v zapomnění. Naše cesty se rozešly a jsem docela ráda, že už si skrz ně neplním nespelnitelné sny.

Aneta Gřešová, 1. místo

Gymnázium, Mírová 1442, Karviná – Nové město

a kterou hračku si vzpomenu nejdříve?
Samozřejmě na moji milovanou Kvákalku.

Abych to upřesnila, Kvákalka je plyšová žabka, nebo spíše žába, protože je velká zhruba metr. Kdysi mě prý svou velikostí předčila, ale na to už se nepamatuji. Tatínek mi ji odněkud přivezl, když mi byly dva měsíce, takže je skoro stejně stará jako já.

A jak Kvákalka vypadá? Jak by asi každý uhádl, je zelená, protože zelená je ta správná žabí barva. Dalo by se říci, že postavou připomíná spíše člověka. Liší se tím, že na ruku a nohu má tedy tvar připomínající srdce. A nesmím zapomenat na velkou žlutou pusou, rozesmátou od ucha k uchu, ani na korunku. Je to moje žabí princezna.

Když jsem byla malá, neudělala jsem bez Kvákalky ani krok. Všude jsem ji brala s sebou. Jezdila se mnou na všechny dovolené a byla i na mém prvním táboře. A samozřejmě, abych nezapomněla, se mnou Kvákalka každou noc spávala.

Ačkoliv jsme měli a pořád máme doma spoustu plyšáků, Kvákalka pro mě vždy byla číslo jedna a měla výsadní postavení. I v době, kdy jsem si strašně ráda hrávala s barbínami, nebyly pro mě tím, čím je Kvákalka. Možná proto, že barbín jsem

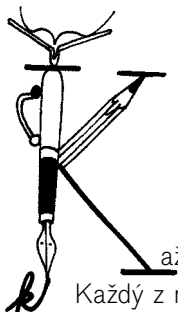
měla plný šuplík a Kvákalka je jen jedna – nebo proto, že žabičku mám déle.

Musím přiznat, že přestože jsem ji vždycky měla moc ráda a dobře jsem se o ni starala, jednou jsem o ni málem přišla. Užívali jsme si s rodiči víkend v Beskydech. V pátek večer jsme se šli projít a Kvákalku jsem měla s sebou. Nevím, jak se to stalo, ale když jsme se vrátili do hotelu, byla pryč. Rozbrečela jsem se, protože jsem si myslela, že už žabku nikdy neuvídím. Naštěstí se tatínek vrátil a ztracenou žabí princeznu našel.

Teď už jsem velká a s hračkami si už dávno nehraju, ale Kvákalka má stále své místo u mě v posteli a nikdy na ni nezapomenu.

Lenka Sumbalová, 1. místo

Gymnázium Mikoláše Koperníka, 17. listopadu 526, Bílovec

Každý z nás rád vzpomíná na dětství. Každý z nás by se občas rád vrátil do doby, kdy jsme přemýšleli nad tím, jestli dneska ve škole uvidíme Kačenku a Ondráška, jestli půjdeme na procházku nebo nás pustí na prolézačky a jestli bude dneska na oběd výborná krupice nebo ta divná čočka. Každý z nás měl také jistojistě svou oblíbenou hračku – medvídky, panenky, autíčka, ... Zkrátka cokoliv. I já měla svou, ani ne tak hračku, spíš věc, na kterou nikdy nezapomenu. Byl to závoj.

Zvláštní, že? Měla jsem plno hraček, a přesto všechno jsem nejraději měla závoj. Svatební závoj. Něco mě k němu tak nějak přitahovalo. Netuším, kde se vzal, kdo mi to dal... Z ničeho nic se objevil a pak jsem jej nedala z ruky, tedy spíš z hlavy.

Když jsem měla závoj, byla jsem klidnější. Ráda vzpomínám na ty doby, a ještě raději se s úsměvem na rtech probírám horami fotografií, kdy jsem ještě byla malá holčička v růžové sukýnce, s máminými korály kolem krku, s médou v ruce, ostříhaná „na hříbka“. Jistě na hlavě nemohl chybět jemný, bílý, svatební závoj.

Nosila jsem ho, když jsme si s bráchou hrávali na kuchaře, když jsme tancovali na písničky Dády Patrasové. Jeho cíp jsem nervózně „žmoulala“ v ruce, když jsme čekali na Mikuláše, anděla a čerta.

A tento můj „módní doplněk“ nechyběl, ani když mě tatínek učil jezdit na kolečkových bruslích.

Teď se tomu musím smát. Je to neuvěřitelné, ale slovy neumím vyjádřit, co mě k němu tak táhlo. Každopádně vím, že jsem byla šťastná.

A co teď? Teď jsem taky šťastná. Babička probírala staré skříně, a co nenašla! Jistěže můj malý, jemný, bílý, svatební závoj. Byla jsem nadšená. A musím říct, že s hračkami si už dávno nehraju, ale tento závoj bude v mé skříni, a hlavně v mém srdíčku a vzpomínkách napořád.

Karolína Martínková, 1. místo

Slezské gymnázium, Zámecký okruh 29, Opava

Výsledková listina 35. ročníku Olympiády v českém jazyce 2008/ 2009

Krajské kolo Moravskoslezského kraje

I. kategorie

1. místo **Tomáš Bojko**.....**5**
Základní škola a mateřská škola
Písek u Jablunkova č. 184
2. místo **Matěj Kočvara****6**
Gymnázium Olgy Havlové
M. Majerové 1691, 708 00 Ostrava – Poruba
3. místo **Hana Pospíšilová**.....**8**
ZŠ a MOG
Školní 2, 792 01 Bruntál

Krajské kolo Moravskoslezského kraje

II. kategorie

1. místo **Lenka Purkertová**.....**13**
Gymnázium
Dukelská 1, 792 01 Bruntál
2. místo **Karel Střelec**.....**15**
Wichterlovo gymnázium
Čs. Exilu 669, 708 00 Ostrava – Poruba
3. místo **Radka Solná****17**
Mendelovo gymnázium
Komenského 5, 746 01 Opava

Pochvala poroty

Aneta Gřešová**19**

Gymnázium
Mírová 1442, 736 01 Karviná – Nové Město

Dorota Molin.....**21**

Gymnázium s polským vyučovacím jazykem
Havlíčková 13, 737 01 Český Těšín

Johana Eliášová**23**

Gymnázium, Mírová čtvrť 1172
744 01 Frenštát pod Radhoštěm

Magdaléna Maléřová.....**25**

Jazykové gymnázium P. Tigrida
G. Klimenta 493/ 3, 708 00 Ostrava – Poruba

Okresní kolo Ostrava

I. kategorie

1. místo **Tereza Janíková**.....**29**
Základní škola
Radniční náměstí, Šenov
2. místo **Matěj Kočvara****31**
Gymnázium Olgy Havlové
M. Majerové 1691, 708 00 Ostrava – Poruba
3. místo **Marcela Šimonidesová****33**
Základní škola
L. Štúra 1085, 708 00 Ostrava – Poruba

Pochvala poroty

Pavína Tatýrková.....**35**

Základní škola a mateřská škola
Březinova 52, 700 30 Ostrava – Zábřeh

Markéta Haderková**37**

Gymnázium
Volgogradská 6a, 700 30 Ostrava – Zábřeh

Zuzana Špulerová.....**39**

Základní škola a mateřská škola, Ostrčilova 1,
702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

Okresní kolo Ostrava

II. kategorie

1. místo **Magdaléna Maléřová**.....**43**
Jazykové gymnázium P. Tigrida
G. Klimenta 493/ 3, 708 00 Ostrava – Poruba
2. místo **Nikola Vaculová****45**
Střední průmyslová škola
Zengrova 1, Ostrava – Vítkovice
3. místo **Jakub Novák****48**
Matičnické gymnázium
Dr. Šmerala 25, 728 04 Ostrava

Okresní kola Moravskoslezského kraje

I. kategorie

BRUNTÁL

1. místo **Hana Pospíšilová**.....**53**
ZŠ a MOG
Školní 2, 792 01 Bruntál

FRÝDEK-MÍSTEK

1. místo **Barbora Šindlerová55**
Základní škola V. Martínka
Sportovní 584, Brušperk

KARVINÁ

- 1.–2. místo **Martin Raszyk57**
Základní škola Borovského
Ve Svahu 775, 733 01 Karviná – Ráj
- 1.–2. místo **David Minarčík59**
Základní škola
Školní 862, 735 14 Orlová – Lutyně

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Petra Smolanová61**
Základní škola M. Horákové
742 21 Kopřivnice

OPAVA

1. místo **Tereza Dráčková63**
Základní škola
Vrchní 19, 716 01 Opava 5

Okresní kola Moravskoslezského kraje II. kategorie

BRUNTÁL

1. místo **Iveta Lužná.....69**
Gymnázium
Dukelská 1, 792 01 Bruntál

FRÝDEK-MÍSTEK

1. místo **Barbora Tomančáková71**
Gymnázium, náměstí TGM 1260
739 11 Frýdlant nad Ostravicí

KARVINÁ

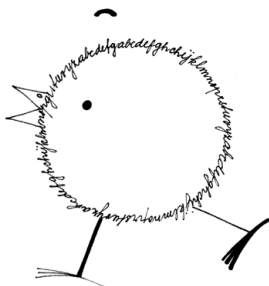
1. místo **Aneta Gřešová73**
Gymnázium
Mírová 1442, 736 01 Karviná

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Lenka Sumbalová75**
Gymnázium M. Koperníka
17. listopadu 526, 743 01 Bílovec

OPAVA

1. místo **Karolína Martínková.....77**
Slezské gymnázium
Zámecký okruh 29, 746 01 Opava

Vydalo:

**Středisko volného času,
Ostrava – Moravská Ostrava,
příspěvková organizace
se sídlem:**

Ostrčilova 19/2925

702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

ve spolupráci s odborným porotci okresních
a krajských kol soutěží a okresními metodiky soutěží

Moravskoslezského kraje

jako svoji 17. publikaci.

Ve školním roce 2008/ 2009 připravili:

Jazykové korektury: Eva Bělohlavá

Editace: Mgr. Milada Božeková

Ilustrace: Štěpánka Macháčková

Tisk: Repronis Ostrava

Náklad: 200 výtisků

Ostrava, červen 2009

Neprodejné !

FRÝDEK-MÍSTEK

1. místo **Barbora Šindlerová55**
Základní škola V. Martínka
Sportovní 584, Brušperk

KARVINÁ

- 1.–2. místo **Martin Raszyk57**
Základní škola Borovského
Ve Svahu 775, 733 01 Karviná – Ráj
- 1.–2. místo **David Minarčík59**
Základní škola
Školní 862, 735 14 Orlová – Lutyně

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Petra Smolanová61**
Základní škola M. Horákové
742 21 Kopřivnice

OPAVA

1. místo **Tereza Dráčková63**
Základní škola
Vrchní 19, 716 01 Opava 5

Okresní kola Moravskoslezského kraje II. kategorie

BRUNTÁL

1. místo **Iveta Lužná.....69**
Gymnázium
Dukelská 1, 792 01 Bruntál

FRÝDEK-MÍSTEK

1. místo **Barbora Tomančáková71**
Gymnázium, náměstí TGM 1260
739 11 Frýdlant nad Ostravicí

KARVINÁ

1. místo **Aneta Gřešová73**
Gymnázium
Mírová 1442, 736 01 Karviná

NOVÝ JIČÍN

1. místo **Lenka Sumbalová75**
Gymnázium M. Koperníka
17. listopadu 526, 743 01 Bílovec

OPAVA

1. místo **Karolína Martínková.....77**
Slezské gymnázium
Zámecký okruh 29, 746 01 Opava